

"שינויים בדעת הציבור האמריקני כלפי פלסטין-ישראל", פרופ' פיטר ביינרט, CUNY, 18.8.25

מבוא

שלום לכולם וברוכים הבאים לעיניים על עזה, הפגישה היומית שלנו שהיא שילוב של למידה ומחאה. הפגישה שלנו היום תהיה באנגלית, ואני אעבור שפה עכשיו. המרצה שלנו היום הוא פיטר ביינרט, פרופסור לעיתונאות ולמדע המדינה באוניברסיטת העיר ניו יורק, ונחשב באופן רחב כאחד הקולות הליברליים המרכזיים בחברה היהודית-אמריקאית של היום. הוא פרסם כמה ספרים, האחרון שבהם להיות יהודי אחרי החורבן של עזה: חשבון נפש (*Being Jewish After the Destruction of Gaza: A Reckoning*) (Penguin, 2025). הוא ידבר איתנו היום על מדוע דעת הציבור האמריקני כלפי ישראל-פלסטין משתנה. תודה רבה לך, פיטר, שהצטרפת אלינו בשעה כל כך מוקדמת בשבילך. אני אזכיר לכולם שפיטר ידבר בערך שמונה דקות, ואחר כך נשאיר זמן לדיון קצר. אתם מוזמנים לכתוב את השאלות שלכם בצ'אט, ואני אקריא לו אותן. תודה. הבמה שלך עכשיו, פיטר. תודה.

הרצאה

תודה. זהו באמת כבוד להיות כאן איתכם. אני לא יכול לומר עד כמה הערכה יש לי לישראלים שנאבקים לסיים את הזוועה בעזה. אני לא באמת מבין עד כמה קשה לעשות את זה בישראל היום. וזה באמת מאוד חשוב לנו כאן בארצות הברית לראות יהודים ישראלים עושים זאת. מכיוון שאין שום דבר שאני יכול לומר על ישראל ופלסטין שאתם לא יודעים טוב ממני, אני אדבר על משהו שאני אולי יודע קצת יותר, שזה ארה"ב. אני חושב – מסיבות שאני עדיין מנסה להבין – שהיה סוג של נקודת מפנה בשיח הציבורי האמריקאי בעניין ישראל ופלסטין בנוגע לפיט בוטיג'ג'. יצא זעם כזה גדול עליו על כך שהוא לא אמר בפשטות שהוא יפסיק מכירות נשק לישראל. כך שביום למחרת הוא בעצם הבהיר ואמר שהוא יפסיק מכירות נשק, שאני חושב שזה רק סימן לאן השיח הציבורי נמצא בתוך המפלגה הדמוקרטית.

דוגמה בולטת אחרת מלפני כמה ימים בלבד: חברת קונגרס מצפון קרוליינה, חברת קונגרס שחורה בשם ואלרי פושי שהייתה אחת מהדמוקרטים שבשנים האחרונות קיבלו הכי הרבה כסף מאיפא"ק. בפועל, היא ניצחה במרוץ שלה מול מועמדת שחורה יותר פרוגרסיבית בחלקו בגלל שאיפא"ק השקיעו מאוד כבד במרוץ שלה. איפא"ק משקיעה במיוחד ומאד במרוצים של חברי קונגרס שחורים, בגלל שבמחוזות שחורים נוטים להיות יותר חברי קונגרס פרוגרסיביים ותומכי פלסטין. האישה הזאת, שקיבלה מיליוני דולרים מאיפא"ק, למרות זאת הפכה להיות שותפה להצעת החוק בגרסת הבית של החוק של ברני סנדרס לניתוק הסיוע הצבאי. אפילו למרות שיש לה קשר כל כך קרוב לאיפא"ק.

הדוגמה השלישית נוגעת לצד הרפובליקני. אנחנו התרגלנו לשינוי בדעת הקהל בקרב דמוקרטים לגבי ישראל, אבל עכשיו אנחנו מתחילים לראות את זה גם בקרב רפובליקנים. ההבדל הוא שבמפלגה הדמוקרטית רק דמוקרטים צעירים נמדדו פעם כמאד, מאד, בלתי אוהדים לישראל. במפלגה הדמוקרטית פער הדורות הזה בעצם נעלם, ודמוקרטים מבוגרים בעצם הצטרפו אל הצעירים [בחוסר אהדה לישראל]. אז אין כמעט פער דורות אצל דמוקרטים. בעצם, גם דמוקרטים מבוגרים וגם צעירים שניהם באופן מכריע נוטים לומר שהם אינם אוהדים את ישראל והרבה יותר אוהדים פלסטינים, שזה היפוך מוחלט ממה שהיה לפני עשר שנים. לפני עשר שנים במפלגה הדמוקרטית, אנשים העדיפו את ישראל על הפלסטינים בערך ב-35 אחוזים. עכשיו, זה בדיוק ההפך. דמוקרטים מעדיפים את הפלסטינים על ישראל בערך ב-35 אחוזים. ואין יותר פער ענק בין דמוקרטים צעירים ומבוגרים.

הדבר הבולט שקרה בדעת הקהל יחסית לאחרונה הוא השינוי בקרב רפובליקנים צעירים. לרוב הרפובליקנים הצעירים יש עכשיו תפיסות שליליות על ישראל. יש פער דורות ענק במפלגה הרפובליקנית. הקבוצה היחידה של אמריקאים שנשארת מאוד מאוד פרו-ישראל היא רפובליקנים מבוגרים. אבל בקרב רפובליקנים צעירים, רבים מהם מאד, מאד מזוהים עם MAGA ["Make America Great Again"] ופרו-טראמפ. קרה כאן

שינוי דרמטי. אם אתם רוצים לקבל תחושה של סוג השיח בנושא הזה בימין האמריקאי – אני לא בטוח אם אני יכול להמליץ לכם לצפות בזה כי זה כל כך ביזארי – היה ויכוח לאחרונה, באמת ויכוח בין שלושה משוגעים, אבל סוגים שונים של משוגעים. אחד מהם הוא דינש ד'סוזה, שהוא גזען אנטי-מוסלמי ותיק שהוא מאד, מאד פרו-טראמפ. והוא התווכח עם ניק פואנטס, שהוא למעשה נאו-נאצי מוצהר ומאד פרו-טראמפ. הדיון הונח על ידי אלכס ג'ונס, שהוא ממש משוגע מוסמך. זהו האיש שהתפרסם באמירה שהטבח ב[בה"ס] סנדי הוק היה מומצא. כל שלושת האנשים האלה משוגעים. אבל לכל שלושת האנשים האלה יש בפועל קהל עוקבים משמעותי בימין, לניק פואנטס במיוחד בימין הצעיר. והם מתווכחים על ישראל. הם מתווכחים האם רפובליקנים של MAGA צריכים לתמוך בישראל או לא. פואנטס אומר שלא, וד'סוזה טוען שכן. בשלב מסוים במהלך הוויכוח הזה שנמשך כמה שעות, אלכס ג'ונס מסתכל על כל ההודעות שהם מקבלים מהצופים, אלפים ואלפים של הודעות. ואלכס ג'ונס זועק שוב ושוב: "אני לא יכול למצוא הודעה אחת פרו-ישראלית מתוך מאות או אלפים שאנחנו מקבלים בשיחה הזאת". אפשר לראות את זה אצל הרבה אצל טאקר קרלסון, וקנדיס אוונס.

ההתפרצות הימנית הזו של רגשות אנטי-ישראליים נחשבת במובנים רבים כבעייתית מאד. יש הרבה קונספירציות מעורבות בזה. זה יכול לדלוף לאנטישמיות. בוודאי עם מישהו כמו ניק פואנטס מדבר בצורה מאד גלויה. אבל אפשר לראות את זה במפלגה הרפובליקנית גם עם אנשים כמו מרג'ורי טיילור גרין, למשל, שהיא רפובליקנית מאד טראמפיסטית. והיא מתייחסת לישראל כ"ישראל חמושה גרעינית", וגם התחילה לדבר על רצח עם בהקשר לישראל. קשה לדעת בדיוק איך השינוי הזה בדעת הקהל יתורגם לפעולה פוליטית. אבל עכשיו יש בערך חצי מהדמוקרטים בסנאט שתומכים בהפסקת מכירות הנשק. ואני חושב שעם הזמן המספר הזה יגדל. אני אסיים על ידי ניסיון להציע כמה מחשבות על למה זה קרה. אני חושב שזה חלקית בגלל שבאיזשהו אופן, אחת התכונות של ממשל טראמפ בשתי המפלגות היא שחלק מהשומרים המסורתיים על מה שהיה מקובל בפוליטיקה האמריקאית נהרסו במידה מסוימת. בסביבה של המפלגה הרפובליקנית למשל, שלפני עשר שנים הייתה בעד סחר חופשי לגמרי: השומרים שהיו בעד סחר חופשי קרסו לגמרי, והמפלגה השתנתה לגמרי. אז בסביבה שבה יש רוח מאד אנטי-ממסדית, בסביבה שבה טראמפ זוכה לסוג של פולחן אישיות, קשה לאכוף חלק מהנורמות המסורתיות שהיו קיימות במפלגה הרפובליקנית. המפלגה הרפובליקנית היא מאוד לאומנית ומאוד קונספירטיבית. ומאוד אנטי-מלחמתית. ואני חושב שהשילוב הזה יכול להוביל אנשים להיות מאד חשדנים כלפי ישראל בטענה שישראל מובילה את אמריקה למלחמות, ושקבוצות פרו-ישראל הן חלק מקונספירציה פוליטית בווינגטון שמובלת על ידי האליטות.

במפלגה הדמוקרטית ישראל בעידן נתניהו נתפסת כבר כמה שנים כמציגה מעין חזון אמריקני שהפרוגרסיביים לא רוצים בו: מדינה שבה יש היררכיות משפטיות מאוד מאוד ברורות בין חברי קבוצות אתניות או דתיות שונות; מדינה עם מדיניות הגירה שמכניסה רק אנשים מקבוצה אתנית שולטת אחת; מדינה שמזלזלת בחוק הבינלאומי באגרסיביות; מדינה שבה הרבה מהאנשים בהנהגה הם פנאטים דתיים. ואני חושב שעם הזמן, הזיקה של נתניהו עם אותו חזון אמריקני – חלקית בגלל שנתניהו היה דמות כל כך אמריקאית – השפיעה על הדמוקרטים. המדיניות של ישראל על סיוע מזון – ופה אני אעצור – הייתה כמו הקש ששבר את גב הגמל. זה בשבילי משהו יוצא דופן. אפילו אם נשים בצד את הזוועה, חוסר המוסר העמוק והיוהרה של ממשלה שבה ראש הממשלה – וזה אחרי שהואשם בפשע המלחמה של הרעבה בנובמבר של השנה שעברה! – מגיב על ידי חיתוך של חלוקת המזון במשך שניים וחצי חודשים בערך. ואז, אפילו כשמאפשרים זרזיף אספקת מזון, בעצם סוגרים את כל מערכת חלוקת המזון, ומחליפים 400 מרכזי חלוקת מזון ב-4 בלבד שמנוהלים על ידי אנשים שאין להם שום מושג מה הם עושים. זה החרף את השינוי בקרב פרוגרסיביים מרכזיים, ואף גם אצל חלק מהרפובליקנים. אני אעצור ואני שמח שנדבר על זה.